

DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE

A magyarországi nagy- és kistőzsdetulajdonosok szakközlönye és értesítője.

A DOHÁNYGYÁRTÁS, ELADÁS, VALAMINT A HOZZÁTARTOZÓ CIKKEK SZAKKÖZLÖNYE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár fél évre 5 kor.

Kiadótulajdonos és felelős szerkesztő:

HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VI., Eötvös-utca 5.

hová az előfizetési összegek,
— — valamint a kéziratok küldendők. — —

TARTALOM: Hitelt a kistőzsdéseknek. A lefolyt üzleti év. — Vegyes hírek. — Ajánlati hirdetés.

Dohányárusok. támogassátok szaksajtótokat!!!

Ne vegyetek oly mellékkeket és dohány-requisitumokat, a miket szaksajtótok nem ajánl!!!

Forduljatok nyomban hozzánk, ha zaklatnak benneteket!!!

Ne fogadjatok el sem reklámtáblákat, sem ingyenes papírzacskókat, mert azok a fizetett egyének, a kik nektek ezeket küldik, visszaolnek jószágokkal saját előnyükre!!!

Tartsatok össze és seregeljetek körénk!!!

Hitelt a kistőzsdéseknek.

Tudvalevő dolog, hogy a nagytőzsdéseket és a különlegességi árudákat a kincstár bizonyos kamat nélküli hitelben részesíti, melynek magasságát a mindenkori forgalom szabja meg. Magától értetődik, hogy e hitelnyújtásnak feltétele egy ép oly magas biztosítéknak nyújtása.

Nem tudjuk belátni, hogy e kedvezményben miért részesülnek épen a nagy- és különlegességi árudások és nem egyszersmind a kistőzsdések is. Ugy itt a fővárosban mint a vidéki városokban épenséggel nem csekély azon kistőzsdések száma, a kik ily hitelre sürgősen szorulnának és a kik époly biztosítékot nyújtani tudnának, mint a nagytőzsdések, a kiknek óvadéka rendszerint amúgy is egy második kézből kerül

Az ily féle javaslatokat nálunk megmólyogni szokás, mielőtt még alapos megfontolás tárgyát képeznék ezeknek értéke, jogosultsága és lehetősége. És ép ezért szükségesnek véljük e kérdéssel, melyet a kistőzsdések leg-

közelebb magukévá tesznek, behatóbban foglalkozni.

A mikor a szóban levő dolog értékéről van szó, mindjárt megmondhatjuk azt, hogy abban a pillanatban, a mikor a kistőzsdések ily hitelre szert tesznek, pompásan berendezett és elégséges árukészlettel ellátott üzletek fognak létesülni, melyek a dohányjövedéknek díszére válnának. Ezzel természetesen hatalmasan fellendülne a fogyasztás és a dohánytermékekbe nemcsak a kincstár fektetné be tőkét, hanem priváttőke is, a mi manapság nincs meg és a mai viszonyok között nem is várható.

A mi annak a kistőzsdésnek a ki üzletét rendesen és szabályszerűen vezeti, jogosultságát illeti, hogy ily kamat nélküli hitelre igényt tartson, semmi kétség sem forog fenn aziránt, hogy ő mint a kincstári áruk tulajdonképeni egyenes elárusítója legalább is ugyanannyi igényt tarthat hitelre, mint a nagytrafikos, a kinél az áru a'ig néhány napig fekszik, míg a kistőzsdés sokszor csak hónapok mulva tudja eladni. Az ellen nem lehet kifogást emelni, hogy a nagyárus egy u. n. „érinthetetlen készletet“ kamatmentesen élvezhessen, ha ez a készlet nincs is mindég meg. De meg kell engedni azt, hogy e kedvezmény a kistőzsdést nem kisebb joggal illeti meg, ha ugyanoly biztosítékot nyújtani képes, mint a nagytőzsdés, annál inkább, mert ő nála a szivarnak hosszabb fekvése csak az áru javára válik.

A mi végül a kivitel lehetőségét illeti, ennek a legkisebb nehézség sem áll útjában.

Sőt elárulhatjuk azt is, hogy abban a pillanatban, a mikor az erre alkalmas kistőzsdések a kincstár részéről kamatmentes hitelt kapnak, akadni fog egy bank, a mely érettök a szükséges óvadékokat leteszi.

E percben be sem látható, mily nagyszabású lendületet venne a magy. kir. dohánytermékek detailforgalma, ha a szóban forgó kérdés tetté válnék. Minthogy bizonyossággal várható, hogy a fővárosi nagyárudáktól a közel jövőben meg fogják vonni a kiselárusítást, számos oly kistőzsdés számára, a kik már ma számottevő forgalmat csinálnak, fényes perspektiva nyílik meg.

Ezen célra törekedtünk mi elejétől kezdve. A kir. magy. dohányjövedéknek fontos érdeke, hogy a fővárosban úgy mint a vidéken egyrészt a piszkos, minden elképzelhető áruikkal megrakott dohányárudák lassan eltűnjenek, másrészt amaz elegáns elárusító helyek szaporodjanak és ujonnan létesüljenek, a melyekben az állam gyártmányait áruba bocsátják. Ezen rendkívül hatásos reklámeszköznek hatalmas lendítője volna a kistőzsdéseknek nyújtandó kamatmentes hitel. Időn valónak tartjuk már most, hogy az illetékes körök ezt az igen fontos ügyet mérlegelésük tárgyává tegyék.

A lefolyt üzleti év.

Valamint az ipar és kereskedelem összes ágaiban, ép így a dohány-, szivar- és szivarka árusítás terén is az elmúlt esztendő nem tekinthet vissza valami nagyon kedvező eredményekre. És ha amaz aggodalmak, melyek az év kezdetén kifejezésre jutottak, szerencsére alaptalanok voltak is, mégis meg kell vallanunk, hogy a dohány nagy- és kiselárusítóknál elért jövedelem az egész országban tetemesen csökkent.

Igaz ugyan, hogy a dohánymonopolium mind ennek dacára az elmúlt esztendőben legalább 2 millió koronával nagyobb eredményt tud felmutatni. A nagy- és kiselárusításnál azonban ez nem jön tekintetbe, minthogy a szaporulat más körülményeknek tudandó be.

Ezek szerint az elmúlt üzleti év a kir. magy. dohányjövedéknek normális emelkedést hozott, dacára annak, hogy a többi ipari és kereskedelmi ágak majdnem mind bevételi csökkenést mutatnak. Ez gondolkozóba ejt! A dohány a mint látjuk, szükséges élvezeti cikk lett, melynek bevételei nem szabad hogy csökkenjenek, ellenben jelentékenyen fokozhatók, mert egyúttal fényüzési cikk is. Mi következik ebből? A fényezésnek okos nagyobbitása és emelése szükség-

képen kell, hogy a jövedelem emelését is maga után vonja. Alig szükséges e helyen fejtegetni, mit kell fényezés alatt érteni. Semmi egyebet nem jelent, mint egy lassu fokozatos eltérést az eddigi szokásoktól. Ujnak, szépnek, modernnek megteremtése a gyártás terén épúgy mint a kiállítás körül, a haladás, a hogy ezt a külföld magánipara legfőbb elvének tekinti, a hol minden nap ujat hoz, ez a fényezésnek, a luxusnak meggyökerezése és kihasználása.

Igaz, nem hunyunk szemet a nehézségek előtt, miket egy állami iparüzemnek, mely 22 nagyszabású gyárat foglalkoztat, leküzdenie kellene, hogy ez irányban lépést tarthasson a külfölddel. De hiába való minden, ezeket a nehézségeket le kell küzdeni, mert egyedül a luxus az, mely manapság tulajdonképen hasznot hoz. Ha ez nem történik és ha beérik azzal a haszonnal, melyet a »dohány mint élvezeti cikk« hoz, akkor még a dohánygyártmányok megfelelő áremelése mellett is sohasem lehet szó a jövedelemnek számba vehető emeléséről, annál kevésbbé, mert el kell készülnie arra is, hogy a munkabérek nem mindig olyanok lesznek, mint ma.

Az általános fogyasztásnak ily normalis keretek között való mozgásának közvetlen következménye az, hogy alatta az elárusítási viszonyok is szenvednek. A dohány, szivar és az óriási minőségben fogyasztott szivarka elárusítását manapság oly módon eszközlik, hogy a hozzánk eljáró külföldi embert nevetésre készíti. Hátha ez a külföldi még azt a 99 százalék elárusító helyet látná, mely a falvakban és mezővárosokban van és a hol az elárusítók a dohánygyártmányokkal úgy bánnak el, mint többi mellékcikkeikkel, akkor csodálkoznék csak azon, miként tud egy állam ily módon évi 20 millió értékű árut forgalomba hozni. A mi tehát ma fogyasztás van, semmi egyéb mint a természetes u. n. »szükségfogyasztás«, mely minden üzleti előny felhasználása nélkül tisztán abból áll elő, hogy a napi szükséglet fedezetet talál. Egyszerűen szabad folyást engednek a dolognak, mi sem történik ezeknek javítása céljából és ha nem áll be rosszabbodás, az tisztán csak a dohányzási szenvedélynek köszönhető, mely napról-napra nő és új hiveket hódít.

De az elárusítás a mai viszonyok között nem is lehet más, mint a milyen. És meg kell engedni, hogy a világon kevés olyan dolog van, mint a dohány nagy- és kiselárusítása Magyarországon. Van itt sok ezer szatócs, kereskedő, nagy- és kisárus, a kik foglalkoznak e cikkel mint valami mellékes dologgal, mely egyáltalán figyelemre sem méltó, mert nem hoz nekik hasznot. Szakasztott mását látjuk odaát az osztrák testvér monopoliumnál. Kivihetetlennek tartják itt s, ott is, modern szellemet belevinni az egyedáruságba és a régi, elavult felfogásokkal szakítani. Itt épúgy mint odaát szükség van egy elárusítói hálózatra, mely a cikket üzletszerűen és üzleti tudással foglalkozzék és a melynek biztosítva volna tisztességes, megfelelő megélhetési mód. A dohány nem olyan cikk mint a sör, a melynél a fogyasztást fejenként kiszámítják és min-

den emelkedés már valami különöset jelent. A dohány-nál combinatióba kell venni a népesség egy részének vagyoni jólétét, azét a népességét, a melynek mindegy, hogy szivarra és szivarkára 100 vagy 50 koronát költ-e. És tényleg, a külföldi gyáros, sőt még Havanna is nagy súlyt fektet arra, hogy a módos dohányost mind nagyobb és nagyobb kiadásokra kényszerítse. Az osztrák és a magyar monopoliumpok semmi ilyest nem tesznek.

Ha tehát a lefolyt esztendő a dohánymonopolium bevételeiben emelkedést mutat és az üzleti viszonyok ugy nagy- mint kisárusoknál mégis sokkal rosszabbak a tavalyiaknál, e jelenség megtalálja magyarázatát az ecsetelt viszonyokban. És ha e viszonyokban változás nem áll be, akkor örökös baj lesz az állami elárusítás körül. És hiábán fognak e körök orvoslást keresni, a mig meg nem változtatják a rendszert és gyökeres reformot nem létesítenek az általunk jelzett irányban. A mi derék dohányjövedékünkötől nem lehet megtagadni az érdemet, hogy minden lehető megtesz, hogy lépést tarthasson a külfölddel. De ilyen reformok — nagyon jól tudjuk — nem egyedül tőle függenek, ezek első sorban nagy, jelentékeny pénzbeli eszközöket igényelnek és ezeket mindenk előtt — elő kell teremteni.

Vegyes hírek.

Uj szivarka. Ugy hírlik, hogy a jövő évben több újfajta szivarka kerül forgalomba, melyeknek áraitól eddigelé semmi bizonyosat nem tudni. Miután az utóbbi esztendőben forgalomba került fajták a közönség tetszését kivívni nem tudták, ezeknek kiselejtezése és új fajták bevezetése igen kívánatos lenne. Nevezetesen a »Nilus« szivarkát, melynek igen izléses csomagolása teljes dicséretet érdemel, kellene új fajtával pótolni.

Csak 4 korona évente. Egy trafikosz elpanaszolta nekünk e napokban, hogy kénytelen volt a *nagyárudások szövetségének* 4 koronányi nyugtáját beváltani. Ő ugyan nagyon jól tudja, ugymond, hogy az a szövetség sohasem intézheti a kistőzsdések ügyeit ezeknek javára, mégis kénytelen a 4 koronát megfizetni, mert különben rossz szivart kap és egyébként is zaklatásoknak van kitéve. Így beszélt a szegény nő, a ki kénytelen volt két napi keresetét feláldozni, mert a nagy-tőzsdéseknek kedvük van »egyetesdit játszani.« Valóban felháborító az ilyen eljárás. A fővárosi nagy-tőzsdések, a kik sokkal könnyebben tudnak nélkülözni egy ezrest mint az ily szegény elárusítónő 2 fillért, nem röstellik a szegény kistőzsdéseket adófizetőjükké tenni. Ha elgondoljuk, hogy az összes 70 kistőzsdés, a kiket sikerült lépre vinni évente 280 koronát fizet be, csak csodálkozni lehet azon, hogy akadnak vagyonos és nagy jövedelmű emberek, a kik ezt a koldusgarast elfogadják oly célból, hogy abból egyesületük költségeit fedezzék. És vajjon mit nyújthat az a nagyárus a kis-

tőzsdéseknek? Talán jobb áruhoz juttathatja? Nem, ezt nem akarják és nem tehetik a nagy-tőzsdések már saját kisárudájuk miatt sem, de nem is kérdezik őket kívánságaik iránt. Avagy talán szívükön hordják a kistőzsdések jó anyagi megélhetését? Szó sincs róla, mert hisz ők maguk gátolják amazok megélhetését. Mindez természetesen csak a fővárosi nagy-tőzsdésekre vonatkozik, a kiknek szégyenére válik, a szegény embereket hiú reményekkel kecségtetni, csak hogy néhány száz koronájukat elvonják szájuk elől. Ugy véljük, hogy egyetlen egy is közülök, ha csakugyan humanitárius célról volna szó, igen könnyen áldozhatná az egész összeget az egyesület céljaira. Ha a kistőzsdések sorsa csakugyan olyan nagyon szívükön fekszik a nagyárusoknak, miért nem fedezik azt a pár garast saját zsebükből?!

Átruházható-e egy nagy-tőzsde az árlejtés megkerülésével egy második személyre? Ezzel a nagyon fontos kérdéssel oly sűrűn fordulnak hozzánk, hogy már nem vagyunk képesek, a feleletet a »Szerkesztői üzenetek« rovatában megadni. Minthogy a legutóbb beérkezett kérdezősködében egy bizonyos esetről van szó és a kérdezősködő praecedens esetekre hivatkozik, ime megadjuk a választ. A szabályzat értelmében semminemű esetben nem szabad és nem is történhetik, hogy egy nagyáruda az árlejtés megkerülésével második személyre menjen át. Ha mégis megteszi a miniszter (és csak ez tehetné), saját felelősségére teszi. Mi egyébként ilyen esetet egyáltalán nem tudunk. A velünk közölt eset szintén árlejtés útján történt, mely igaz, nem e célra szolgáló helyi lapban közölve lett. Ha a férj, a kinek nevére az engedély szól, beteg és munkaképtelen és neje az üzletet tovább vezetni akarja, megteheti ezt, azonban csak a miniszterium jóváhagyásával, ha ez hosszabb időtartamra kívánatik. Hogy azonban azért, mert az engedély tulajdonosa állandóan beteg, az engedély átíratása a férj illetve a nő nevére egyszerűen megtörténhetik az illető nagy-tőzsde kiírása nélkül, az ki van zárva. Sőt maradandó betegség esetén az illető nagy-tőzsde elnyerése iránt az árlejtést is ki kellene írni, csak hogy e jogát a pénzügyminiszterium ritkán gyakorolja. A mi már most az u. n. »előjogot« illeti, ilyen nem létezik. Elhalálozás esetén a hátramaradott semmiféle jogot nem igényelhet az engedélyre, ezt megadják neki akkor, ha nem nyújt be drágább ajánlatot, mint a többi versenyző. Itt is előfordul olykor, hogy egy rossz viszonyok között vissza maradt özvegyre több tekintettel vannak.

Uj különlegességi áruda a fővárosban.

Tekintettel arra, hogy a különlegességi szivarok és szivarkák fogyasztása ma már több mint kétszerte annyi, mint az előző néhány évben, tekintettel továbbá arra, hogy az V., VI., VII., VIII és IX. kerületek a mostani különlegességi raktártól messze esnek, egy új különlegességi áruda megnyitása van tervbe véve és pedig egyikében a nevezett kerületeknek. Pályázónak

a pénzügyminiszterium egy nyugalmazott tisztviselőjét emlegetik, a ki méltán igényt tarthat különösebb tekintetre és a ki ebben bizonyára részesülni is fog.

Mennyit dohányoznak az egyes országokban. Az Egyesült Államok egy hivatalos jelentése beszámol arról, hogy a világ tizenkét legfontosabb államában mekkora a dohányfogyasztás. Az adatok vonatkoznak az egyes államok dohányfogyasztására összesen, másrészt arra az átlagra, a mely az elfogyasztott összes dohány mennyiségből egy-egy lakóra jut. A kérdéses számok a következők: Összfogyasztás; 440,000,000 font egy-egy lakós átlagos fogyasztása 5.40 font; Németország: 201,753,000 (3.44); Oroszország: 150,244,000 (1.10); Franciaország: 84,392,000 (2.16); Angolország és Irland: 83,378,000 (1.95); Ausztria: 78,775,000 (2.02); Magyarország: 47,905,000 (2.42); Belgium: 44,373,000 (6.21); Olaszország: 34,542,000 (1.05); Mexikó: 18,870,000 (1.39); Kanada: 15,400,000 (2.74); Ausztrália: 10,158,000 (2.59). A tizenkét állam fogyasztása összesen 1,209,678,000 font, a miből egy személyre 2.79 font jut.

Szerkesztői üzenet.

F. J. urnak, Pozsony. A nekünk beküldött cikkét sajnálatunkra nem közölhetjük azon okból, mert az abban foglalt polémia tisztán akadémikus értékű és nélkülözi a praktikus tárgyilagosságot. A »felső elárusítás« című cikknek minden mondata szösz szerint tény és szorosan bebizonyítható. A mit Ön a cikkben foglalt megjegyzések ellen felhoz, azt bizonyítja, hogy Ön előtt az elárusítás lényege teljesen idegen. Ha Ön azt állítja, hogy a gyártmányok mind egyformák, akkor ez egy már sokszor hallott mese. Ismerünk gyárakat, melyekre nem szabadna egy jobb szivar elkészítését bízni, amint hogy olyanokat is tudunk, melyek épen séggel remek szivarokat gyártanak. Az Ön állítása, hogy a gyártmányokat a dohányraktárakba szállítják, teljesen igaz, de elfelejti, hogy főleg a fővárosi dohányraktárakban gyakran 5–6 sötét többféle gyártmány van felhalmozva és mi csak azt kívántuk, hogy a gyártmányokat egymás után szolgáltassák ki, nem pedig 2–3 gyártmányt. Épúgy igaz, hogy a dohánygyári központi igazgatóság rendelete szerint a ládáknak egyformán »világos«, »barna« és »sötét« szivarokat kell tartalmazniok, csak hogy a rendeletet sajnos nem tartják be, vagy pedig egyik-másik gyár a sötét szivart »világos«-nak jelzi, a mi a munkások hanyag felügyeletére vagy pedig színvakságra enged következtetést, a miről Ön könnyen meggyőződhetik, miután nem messze lakik egy gyártól, melynek meg van az a híre, hogy a feketét a barnával és a barnát a sárgával téveszti össze. És ha Ön paragrafus szerűen kimutatja, hogy a nagy- és kisárusoknak szabadságukban van, ilyen esetek ellen panaszt tenni, ezt is helyben hagyjuk és azt a nézetét sem ingatjuk meg, hogy a kistőzsdések tudják hova forduljanak ebbeli panaszaikkal. Csakhogy irigyeljük Önt naiv hitéért, hogy e panaszoknak fogantja is lenne. Ha Ön olvasóinkat fel akarja világosítani arról, hogy a földölevél nem érvadó a szivar jóságára, minthogy csak a tartalom határozza meg az erősséget vagy az illatot, akkor ezzel elkésett, mert e lapoktan ez már számtalanszor olvasható volt. De a közönség nem hiszi el. Hova legyünk hát a tudományunkkal? Ha Ön az elárusítási szabályzat 27 és 48 ik pontjait idézi és állítja, hogy ezek értelmében meg lehet vonni az engedélyt olyan nagy-tőzsdésektől, a kik üzletüket más illatos cikkekkel kapcsolatban vezetik, akkor vegyen egy körutazási jegyet és keresse fel a kis városok

nagy-tőzsdéit és akkor találni fogja, hogy az általunk használt kifejezés »büdös butik« nemcsak a kistráfi-kokra hanem igen sok nagyáruddára is alkalmazható. A mint látja, tisztelt ur, a szaktudáshoz több kell, mint a rendeletek és szabályzatok ismerete vagy a gyártás titkának tudása. Nemrég egy szellemes író a következő aforizmat írta: Könnyebb 10 könyvet írni, mint egyet eladni. Némely tekintetben helyes ez Elmélet és gyakorlat kétféle dolog. És ez igen világosan kitétezik az Ön cikkéből, mely nekünk biznyság arra, mily kevéssé ismerik nálunk az elárusítási viszonyokat és mennyire sajnálatos, hogy még szakkörökben sem tudják belatni, hogy ezen elárusítási viszonyok minálunk oly kétségbe-ejtők, hogy a gyáraknak legjobb törekvései sem bírnak nagyobb sikert elérni, mint a mely természetes módon kell, hogy eléressék. Ez a siker azonban a mai viszonyainkhoz mérten nagyon is csekély.

Ajánlati hirdetés. 13762/1905. Felmondás folytán a fumei dohány különlegességi áruda megüresedett. A dohány különlegességi gyártmányok elárusítását 1906. évi január hó 1-től kezdve biztosítandó, ezennel folyó évi december hó 14-ére nyilvános pályázat hirdetik. A pályázni kívánók felhivatnak, hogy ajánlataikat a mondott napig, vagyis f. évi december hó 14-ig délelőtt 10 óráig zárt, lepecsételt borítékban, »Ajánlat a fumei dohány különlegességi áruda elnyerése iránt« a kir. pénzügyigazgatóság főnökéhez nyújtsák be. Az ajánlat egy (1) koronás bélyeggel látandó el. Tájékoztalás értesítetik, hogy a különlegességi árudának 1904. évi forgalma 98049 korona, az eladási jutalék pedig 3% volt. Bánatpénz gyanánt a fumei kir. adóhivatalnál a rendes készletérték 10%-ának megfelelő 300 koronányi összeg vagy készpénzben, vagy biztosítékul elfogadható értékpapirokban letéteményezendő, a letéti nyugta pedig az ajánlathoz csatolandó. A közelebbi feltételek, valamint a dohánygyártmányok eladására vonatkozó szabály, az ajánlati, valamint a kötendő szerződés mintája alulírott pénzügyigazgatóság IV-ik ügyosztályában (Piazza scarpa, földszint) naponként 9–11 óráig betekintheők. A jelen hirdetésnek vagy feltételeknek meg nem felelő, vagy későbbben benyújtott ajánlat el nem fogadtatik. — Fiume, 1905. november hó 29-én. M. kir. pénzügyigazgatóság.

„BOURBON“

szivarkahüvelyk, az egyedüli hüvelyk, amely dohánygyárak és különlegességi raktárak részére ajánlható. A hüvelyküzletben divatos verseny sajnós következménye, hogy a dohánygyárak és különlegességi raktárak tulajdonosai már nem foglalkozhatnak haszonnal a hüvelyk elárusításával. Ezen visszas állapotról segitendő ily feltételek mellett, hozza forgalomba az **Elster és Topf** cég a „Bourbon“ szivarkahüvelyket, a melyek az inreális versenyt kizárják A „Bourbon“ hüvelyket kitünő sikerrel vezette be már is több dohánygyárarúsító u. m. **Hirsch Jakab budapesti**, továbbá az **aradi, miskolci, brassói, segesvári, kassai, kolozsvári, szabadkai, prágai, brünni, olműci, linzi, innsbrucki stb. különlegességi árudák.** Elster és Topf lembergi cég kívánatra szivesen szolgál mintákkal és irlapokkal, melyekből a dohánygyár- és különlegességi árudák részére biztosított előnyök megtudhatók.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

ORGAN FÜR DAS GESAMMTE TABAKFABRIK U. VERSCHLEISSWESEN, WIE AUCH DER DAZU GEHÖRIGEN FÄCHER

INHALT: Credit für die Kleinverschleisser. — Das abgelaufene Geschäftsjahr. — Vermischte Nachrichten.

Tabakverschleisser unterstützt Eure Fachpresse!
Kauft keine Nebenartikel und Rauchrequisiten,
die Eure Fachpresse nicht empfiehlt!!!

Wendet Euch sofort an uns, wenn man Euch
Verationen ausüben will!!!

Nehmet weder Reklamtafeln oder Gratis Papier-
säckhen an, denn die bezahlten Leute, welche Euch
diese schloken benützen Eure Güte zu ihrem eigenen
Vortheil!!!

Seid einig und schaaft Euch um uns!!!

Credit für die Kleinverschleisser.

Bekanntlich geniessen die Tabakgrossverschleisser und Specialitätentrafiken von Seite des Aerars einen unverzinslichen Credit, dessen Höhe sich nach dem jeweiligen Consum richtet. Selbstverständlich wird dieser Credit auf Grund einer gebotenen Sicherstellung in gleicher Höhe bewilligt.

Es ist nicht einzusehen, warum dieses Beneficium gerade den Gross- und Specialitätenverschleissern bewilligt wird und nicht auch den Kleinverschleisser. Sowohl hier in der Hauptstadt, wie auch in den Provinzstädten gibt es eine erklekliche Anzahl solcher Verschleisser, die einen solchen Credit dringend brauchen könnten und die eine gleiche Sicherstellung bieten könnten, wie die Grosstrafikanten, für denen ja auch zumeist eine zweite Hand die Kautionserlegt.

Man ist es bei uns gewohnt, über derlei Vorschläge zu lachen, ehe an den Werth, der Berechtigung und der Möglichkeit solcher Dinge gebührend gedacht wird. Und darum halten wir es auch für sehr nothwendig der Angelegenheit, welche die Kleinverschleisser demnächst betreiben werden näher zu treten.

Spricht man von dem Werth der Sache, so wollen wir gleich erwähnt haben, dass in dem Augenblicke, wo den Kleintrafikanten ein solcher Credit eingeräumt wird, grossartig

ausgestattete und mit genügendem Waarenlager versehene Geschäfte erstehen werden, welche der Tabak-Regie zur Zierde gereichen würden. Dadurch würde selbstverständlich der Consum mächtig gehoben werden u. die Kapitalien nicht nur des Aerars, sondern auch diejenigen privater Leute würden in den Tabakprodukten investirt werden, was heute nicht der Fall ist und unter den dermaligen Verhältnissen auch garnicht gefordert werden kann. Bezüglich der Berechtigung desjenigen Kleinverschleissers, der sein Geschäft in ordnungsmässiger Weise führt, einen solchen zinsfreien Credit zu beanspruchen, unterliegt es keinem Zweifel, dass er als eigentlicher direkter Verkäufer der Waaren zumindest denselben Anspruch auf Credit hat, als der Grosstrafikant, bei dem die Waare kaum einige Tage liegt, während sie bei dem Kleinverschleisser oft Monate lang liegen muss. Wir haben nichts dagegen einzuwenden, gass der Grossverschleisser einen sogenannten „unangreifbaren Vorrath“ Zinsenfrei unterhalten kann, wenn dieser Vorrath auch nicht immer zur Fassungszeit da ist. Aber man wird zugeben, dass dieses Beneficium dem Kleintrafikanten nicht minder gebührt, wenn er dieselbe sicherstellung leisten kann wie der Grossverschleisser zumal bei ihm, das Lagern der Cigarren nur der Waare zu Gute kommt, und was schliesslich die Möglichkeit der Ausführung anbelangt, so steht dieser nicht die geringste Schwierigkeit im Wege. Ja, wir können es sogar verrathen dass im Augenblicke wo die hiezu geeigneten Kleinverschleisser einen Zinsfreien Credit Seitens des Aerars erhalten werden, auch eine Bank da sein wird, welche die nothwendigen Kautionen für sie erlegen wird. Es ist nicht abzuschel in welcher grossartiger Weise der Detailhanden mit den k. u. Tabakprodukten betrieben werden dürfte, wen die in Rede

stehende Angelegenheit zur That sich umgestalten wird. Da es mit Sicherheit angenommen werden kann, dass in naher Zeit, die hauptstädtischen Grosstrafiken ohne Kleinverschleiss bestehen werden, so eröffnet sich für eine grosse Anzahl solcher Verschleisser, die bereits heute über einen entsprechend namhaften Consum verfügen, eine glänzende Perspektive.

Und das ist es, was wir von jeher angestrebt haben. Die k. u. Tabakregie hat ein sehr grosses Interesse daran, wenn in der Hauptstadt und in den Provinzstädten einerseits die schmutzigen, mit allen erdenklichen Waaren angefüllten Tabakverschleisse allmählig verschwinden, anderseits sich jene eleganten Verkaufsläden vermehren und erstehen, in denen der staatliche Fabrikations-Artikel verkauft wird. Eine mächtige Förderung dieses äusserst wirksamen Reklammittels, das nun einmal nicht entbehrt werden kann, ist die Ertheilung eines zinsfreien Credits an die Kleinverschleisser. Wir empfehlen schon jetzt, dass die betreffenden competenten Kreise sich mit dieser sehr wichtigen Angelegenheit befassen mögen.

Das abgelaufene Geschäftsjahr.

Wie auf sämtlichen Gebieten des Handels und der Industrie, hat auch auf dem Gebiete des Tabak-Zigarren- und Zigaretten-Verschleisses, des abgelaufene Jahr kein besonders günstiges Resultat zu verzeichnen. Und wenn gleichwohl die Befürchtungen, welche zu Anfang des Jahres laut wurden, glücklicherweise nicht eingetroffen sind, so muss es immerhin gesagt werden, dass die Erträge bei den Tabak Gross- und Kleinverschleissern des Landes ziemlich gesunken sind.

Freilich, das Resultat des Tabak-Monopols dürfte trotzdem im abgelaufenen Jahre zumindest um 2 Millionen Kronen Mehreinnahme gestiegen sein. Für den Gross- und Kleinverschleiss aber kommt das nicht in Betracht, da die Steigerung anderen Umständen zuzuschreiben ist.

Demnach war für die k. u. Tabakregie das abgelaufene Geschäftsjahr mit einer normalen Steigerung verbunden, trotzdem fast sämtliche Industrie und Handelszweige ein Minus in den Einnahmen ersehen haben. Das gibt zu denken! Der Tabak ist, wie man sieht, ein nothwendiges Genussmittel geworden, dessen Einnahmen nicht sinken dürfen, wohl aber bedeutend steigerungsfähig ist, weil er auch gleichzeitig Luxus-

artikel ist. Hieraus ergibt sich aber Folgendes: Eine kluge Vermehrung und Hebung des Luxus, muss nothwendigerweise auch eine Erhöhung des Gewinnstes nach sich ziehen. Es dürfte kaum nöthig sein, es an dieser Stelle des Näheren zu erörtern, was unter Luxus zu verstehen ist. Natürlich ist damit nicht anderes gemeint, als ein allmähliges Abweichen von dem bisherigen Gepflogenheiten. Das Schaffen von Neuem, Schönen, Modernen in der Fabrikation, wie in der Ausstattung, das Vorwärtsschreiten wie es die Privatindustrie des Auslandes als oberstes Prinzip anerkennt, indem jeder Tag was Neues bringt, das ist die Einbürgerung und die Ausnützung des Luxus.

Wohl war! Wir verkennen die Schwierigkeiten nicht, welche eine staatliche Industrie, die 22 gross-angelegte Fabriken beschäftigt, zu überwinden hätte, es in dieser Beziehung dem Auslande gleichzuthun. Aber das nützt Alles nichts, diese Schwierigkeiten müssen überwunden werden, denn nur der Luxus liefert heute das eigentliche Erträgnis. Geschieht diess nicht und begnügt man sich mit dem Erträgnisse, welches einzig und allein das »Rauchen als Genussmittel« ergibt, dann — selbst bei einer entsprechenden Vertheuerung der Tabakprodukte, kann es sich niemals um nennenswerthe Steigerungen des Erträgnisses handeln, zumal man darauf gefasst sein muss, dass die Arbeiterlöhne nicht immer dieselben sein werden, die sie dermalen sind.

Unmittelbar dadurch, weil eben der allgemeine Konsum keine grossen Sprünge macht, was wie gesagt, unter den dermaligen Verhältnissen unmöglich ist, leidet auch das Verschleisswesen. Der Verschleiss von Tabak, Zigarren, wie auch der zum riesigen Konsum gediehenen Zigarette, wird heute auf eine Weise bewerkstelligt, dass es den zu uns kommenden Ausländer zum Lachen zwingt. Und wenn dieser erst jene 99 Prozent Verschleiss-Stellen sehen würde, die sich in Dörfern und Marktflecken befinden und die mit den Tabakprodukten so umgehen, wie mit ihren anderen Nebenartikeln, dann müssen die Leute erst recht darüber staunen, wie es möglich ist, dass ein Staat, Waaren im Betrag von 20 Millionen jährlich in solcher Weise absetzen kann. Das was also heute an Konsum erzielt wird, ist nichts anderes als der natürliche sogenannte »Musskonsum«. Ein Konsum, der ohne zuhelfenahme jedwelchen handelskünstlerischer Vortheile dadurch entsteht, dass der Tagesbedarf gedeckt wird, sonst nichts. Wie die Dinge kommen, so kommen sie halt, man thut nichts dazu sie zu verbessern und wenn sie nicht verschlechtert werden, so ist das einfach die Leidenschaft des Rauchers, die Tag für Tag zunimmt und stets neue Anhänger gewinnt.

Der Verschleiss aber, kann unter den dermaligen Verhältnissen gar nicht anders geartet sein, wie er ist. Und man wird zugeben, dass es kaum in der Welt ein Gleiches gibt, wie dieser Gross- und Kleinhandel mit den Tabakprodukten in Ungarn beschaffen ist. Viele Tausende von Krämern, Händlern, Gross- und

Kleinverschleissen, die sich mit dem Artikel befassen, als Nebensache, als einen Gegenstand der überhaupt gar keiner Beachtung würdig ist, weil er ihnen nichts trägt. Genau in derselber Weise, ist diess auch bei den Schwestern Monopol in Österreich der Fall. Hier wie dort hält man es für unanführbar, einen modernen Geist in die Monopole zu bringen und mit den alten Anschauungen zu brechen. Hier wie dort benötigt man ein Verschleissernete, das sich mit dem Artikel geschäftskundig und geschäftsmässig befasst und dem ein anständiger, angemessener Verdienst sicher ist. Der Tabak ist kein Artikel, wie es zum Beispiel das Bier ist, bei welchem pro Kopf die Konsumtion ausgerechnet und jegliche Steigerung als etwas Besonders betrachtet werden kann. Bei den Tabak ist der Wohlstand eines Theiles der Bevölkerung mit in Kombination zu ziehen, jener Leute, denen es ganz gleich ist, ob sie 100 oder 500 Kronen für ihre Zigarren oder Zigaretten opfern. In der That legt der ausländische Fabrikant, ja sogar die Havanna, grosses Gewicht darauf, den vermöglichen Raucher allmähig zu höhern Ausgaben zu zwingen. Die österreichisch-ungarischen Monopole thun nichts dergleichen.

Wenn also das abgelaufene Jahr eine Steigerung der Einnahmen bei dem Tabakmonopole zu verzeichnen hat und die geschäftlichen Verhältnisse bei Gross- und Kleinverschleisser gleichwohl noch schlimmer geworden sind, als im Vorjahre, so findet diese Erscheinung ihre Begründung in den Verhältnissen die wir geschildet haben. Und wenn sich diese Verhältnisse nicht ändern sollten, dann wird es auch ewig eine Noth in dem stattlichen Verschleissernetze, das eigentlich keines ist geben. Und Vergebens wird man in diesen Kreisen nach Abhilfe suchen, wenn nicht das System geändert und eine gründliche Reform durchgeführt wird in der von uns angedeuteten Form. Unserer wackeren Tabak-Regie lässt sich ja das Verdienst nicht absprechen, dass sie all das thut, was sie vermag um möglichst gleichen Schritt mit dem Auslande zu halten. Aber derlei Reformen, das wis en wir recht gut, hängen nicht allein von ihr ab, sie bedürfen ausserdem auch noch grosser, bedeutender Geldmittel u. d. die müssten vor Allem da sein.

Vermischte Nachrichten.

Neue Zigaretten. In kommenden Jahr sollen mehrere Sorten neuer Zigaretten in den Verschleiss gelangen, über deren Preislage bisher noch nichts bestimmtes verlautet. Nachdem die in den Letzten Jahren in den Verkehr gebrachten Sorten, sich die Gunst des Publikums nicht zu erringen vermochten, wäre ein gründliches Ausscheiden derselben und die Einführung neuer Sorten sehr zu wünschen. Namentlich die «Nilus» Zigarette, deren sehr geschmackvolle Packung volles Lob verdient, müsste durch eine andere Sorte ersetzt werden.

Nur 4 Kronen jährlich. Eine Trafikantin beklagte sich dieser Tage bei uns, dass sie genöthigt wurde eine Quittung über 4 Kronen des *Grosstrafikantenverbandes* einzulösen. Sie wisse zwar recht gut, dass der Grosstrafikantenverband die Angelegenheiten der Kleinverschleisser niemal zu deren Vortheil betreiben kann, trotzdem sei sie gezwungen die 4 Kronen zu bezahlen, sonst bekomme sie schlechte Cigarren und werde auch sonst chicanirt. So sprach das arme Weib, welches den Verdienst von zwei Tagen zu dem Zwecke opfern musste, weil es den Grosstrafikanten beliebt «Verein zu spielen.» Wahrlich, es gibt nichts Empörendes, als ein solches Vorgehen. Die hauptstädtischen Grosstrafikanten, die eher in der Lage sind einen Tausender zu entbehren als solch eine arme Kleinverschleisserin 2 Heller, sie schämen sich nicht die armen Verschleisser kontributionspflichtig zu machen. Wenn man bedenkt, dass die gesammten 70 Kleinverschleisser, welche gute Miene zum bösen Spiel zu machen gezwungen werden, 280 Kr. jährlich einbezahlen, dann muss man sich wundern, wie Leute mit grossen Vermögen und reichlichen Einkommen diese Bettelgroschen annehmen, um die Kosten für ihren Verband zu decken. Und was kann der Grosstrafikant den Kleinverschleissern bieten? Kann er es veranlassen, dass sie bessere Waare erhalten? Nein, das wollen und können die Grossverschleisser schon wegen ihrem eigenen Kleinverschleiss nicht, ausserdem werden sie gar nicht gefragt was sie verkaufen wollen. Oder ist ihnen daran gelegen, dass die Kleinverschleisser von den Behörden berücksichtigt und sie ein gutes Auskommen haben sollen? Keine Rede davon, den sie selber lassen ja den Kleinverschleisser nicht leben. Wir sprechen natürlich nur von den hauptstädtischen Grosstrafikanten, denen es zur Schande gereicht, wenn sie die armen Leute in Hoffnungen wiegen, bloss um einige Hundert Kronen von ihnen zu erlangen. Wir denken, dass ein einziger von ihnen, falls es sich schon wirklich um einen humanitären Zweck handeln würde, den ganzen Betrag sehr leicht dem Verbande zuwenden könnte. Liegt das Interesse der Kleinverschleisser den Grosstrafikanten wirklich am Herzen, warum opfern sie die paar Groschen nicht aus eigener Tasche?

Eine neue Specialitätentrafik in der Hauptstadt. Mit Rücksicht darauf, dass der Consum der Specialitäten Zigarren und Cigaretten weit mehr als die doppelte Summe ausmacht, als vor einigen Jahren, ferner mit Rücksicht darauf, dass die Bezirke V, VI, VII, VIII und IX, von der jetzigen Specialitäten Niederlage zu entfernt ist, soll die Eröffnung einer neuen Specialitätentrafik geplant sein und zwar für eine der genannten Bezirke. Als Bewerber hiefür tritt ein pensionirter Beamter des Finanzministeriums auf, dem auch eine besondere Berücksichtigung gebührt und gewiss auch Theil zu werden wird.

A legjobb gyúfa a legolcsóbb!!

Kétségtelenül ilyen a következő, mindenütt jól ismert fajta:

Biztonsági gyújtó:

Honvédszobor gyújtó
Millenium
Népgyufa
Buzbrothers (svédgyufa
karddal)

Krokodil gyufa
Eiffel torony gyufa
Telegráf

Szalony gyújtó:

Millenium gyújtó
Népgyufa
Germán gyufa
Krokodil
Pearlmatches.

Ezen fajok, kitűnő minőségüknél fogva, több világkiállításon nyertek díjakat legutóbb Párisban 1900-ban, Grand Prix-t és arany érmet. (Pojatzi cég.)

Raktárak Budapesten:

DARVAS S. ÉS TÁRSA

V., Hold-utca 9.

LOTTER ÁGOST

VI., Kemnitzer-utca 10.

Feltűnő újdonság.

DELICE

Minden hirdetés felesleges, a
dohányzó egyszer veszi és többé
mást nem szíhat

**Elismert legjobb
szivarkapapír és szivarkahüvely.**

Gyári raktár:

Goldzieher Gézánál

Budapest, V., Báthory-utca 7. szám.